

Usnesení

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci JUDr. Marie Žišková, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Pavel Pavlík, a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu Českého telekomunikačního úřadu, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi tímto úřadem a Obvodním soudem pro Prahu 3, za účasti žalobkyně T., a. s., a žalované V., a. s., ve věci žaloby o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 24 478 159,21 Kč s příslušenstvím vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 16 C 21/2007,

t a k t o :

- I. Příslušný vydat rozhodnutí ve věci žaloby o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 24 478 159,21 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 16 C 21/2007, je soud.**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 23. 1. 2007, čj. 16 C 21/2007 - 124, se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 9. 5. 2007 se Český telekomunikační úřad jako navrhovatel domáhal u zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, aby tento senát rozhodl spor o pravomoc, vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm.) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 3 ve věci žaloby o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 24 478 159,21 Kč s příslušenstvím.

V návrhu vylíčil navrhovatel dosavadní průběh správního a soudního řízení ve věci. Dne 1. 7. 2005 vydal navrhovatel rozhodnutí ve sporu o finanční plnění za propojení veřejné telefonní sítě (VTS) žalobkyně pro službu koncového volání do mobilní VTS provozované žalovanou, v němž vyhověl žalované a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované částku 16 254 362 Kč s příslušenstvím. Odvolání žalobkyně předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Následně dne 24. 1. 2006 podala žalobkyně k Obvodnímu soudu pro Prahu 3 žalobu podle části páté o. s. ř., jíž se mimo jiné domáhala nahrazení výroku výše zmiňovaných rozhodnutí navrhovatele tak, že se návrh žalované zamítá, a dále se domáhala vydání bezdůvodného obohacení ve výši 24 478 159,21 Kč s příslušenstvím, tj. částky, kterou musela na základě výše zmíněných rozhodnutí navrhovatele žalované zaplatit. Obvodní soud pro Prahu 3 po projednání věci vydal rozsudek, jímž vyhověl žalobkyni a nahradil rozhodnutí navrhovatele tak, že se návrh žalobkyně zamítá; současně rozhodl, že řízení o návrhu žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení se vylučuje k samostatnému projednání a rozhodnutí. Dne 23. 1. 2007 pak Obvodní soud pro Prahu 3 vydal usnesení čj. 16 C 21/2007 - 124, jímž řízení o žalobě na vydání bezdůvodného obohacení zastavil a věc postoupil navrhovateli. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že jde o nárok, který má svůj původ ze sporů o poskytování služeb elektronických komunikací. Rozhodující je tu přitom skutkové vymezení nároku, nikoliv jeho právní kvalifikace. Žalobkyně na základě rozhodnutí navrhovatele plnila za služby elektronických komunikací, a pokud dodatečně

vyšlo najevo, že k tomuto plnění nebyla povinna (nahrazení rozhodnutí navrhovatele rozhodnutím soudu), musí o jejím tvrzeném nároku rozhodnout opět nejprve správní orgán. K vydání rozhodnutí o uložení povinnosti vrátit nesprávně zaplacené finanční plnění je tedy příslušný navrhovatel.

Navrhovatel poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Navrhovatel se domnívá, že je oprávněn rozhodovat ve věcech elektronických komunikací pouze takové spory mezi speciálními subjekty uvedenými v § 127 a 129 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), které vzniknou v souvislosti s vykonáváním komunikační činnosti, tj. tehdy jde-li o spor ze vztahu založeného zákonem o elektronických komunikacích nebo smlouvou na základě tohoto zákona. V nynějším sporu se žalobkyně domáhá po žalované vrácení částky, kterou uhradila na základě správního rozhodnutí, jež bylo postupem podle části páté o. s. ř. nahrazeno rozsudkem soudu tak, že se návrh žalované zamítá. Jedná se zde o klasický případ žaloby na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého jako následek toho, že odpadl právní důvod, na jehož základě bylo plněno. Sama žalobkyně konstrukcí své žaloby (specifikací právního titulu) projednávání věci Českým telekomunikačním úřadem vyloučila. Důvodem sporu je nárok na vydání bezdůvodného obohacení a tedy se nejedná o věc elektronických komunikací a vztah mezi spornými stranami je ryze vztahem občanskoprávním; pravomoc o tomto sporu rozhodnout tedy náleží soudu. Navrhovatel se také dovolává rozhodovací praxe zvláštního senátu, resp. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 12. 2001, sp. zn. 5 A 301/2001.

Zvláštní senát na úvod předesílá, že původní správní spor mezi žalobkyní a žalovanou probíhal částečně podle ustanovení zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů. Nicméně zvláštní senát již ve své rozhodovací praxi uvedl, že rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu existujícího ke dni, kdy o věci rozhoduje (viz usnesení ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003 - 18, publikováno pod č. 485/2005 Sb. NSS). Proto také v tomto případě se úvahy zvláštního senátu řídily úpravou zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích).

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Není pochyb o tom, že spory týkající se finančního plnění za propojení veřejných telefonních sítí spadají pod rozsah citovaného ustanovení a jejich rozhodování je v pravomoci navrhovatele. V tomto ohledu ostatně navrhovatel ani svou pravomoc nepopírá a v původním správním sporu o takové finanční plnění vydal příslušné rozhodnutí. Na jeho základě pak žalobkyně plnila žalované. V projednávaném případě však bylo původní rozhodnutí navrhovatele nahrazeno rozhodnutím soudu (který zaujal zcela opačné stanovisko než navrhovatel) a žalobkyně proto tvrdí, že odpadl původní důvod jejího plnění (tedy správní rozhodnutí navrhovatele) a na straně žalované tedy vzniklo bezdůvodné obohacení.

Podstatou kompetenčního sporu je pak otázka, zda má o povinnosti vydat tvrzené bezdůvodné obohacení rozhodnout soud nebo navrhovatel. Zvláštní senát přitom nesdílí názor odpůrce (Obvodního soudu pro Prahu 3), že by rozhodování o tomto nároku spadalo do pravomoci navrhovatele. Předmětem řízení v této věci totiž není finanční plnění za propojení veřejných telefonních sítí, ale důvodem (právním titulem) pro který

se žalobkyně domáhá po žalované vydání předmětné částky je bezdůvodné obohacení, protože uvedená částka byla žalobkyní žalované vyplacena, jak žalobkyně tvrdí, na základě právního důvodu, který později odpadl.

Zvláštní senát ostatně již ve svém usnesení ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005 - 7. rozhodl, že „*je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší rozhodovat o něm soudu v občanském soudním řízení. Soud nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního (resp. daňového) řízení*“. Zvláštní senát je toho názoru, že uvedený závěr je nutno vztáhnout i na právě projednávaný případ, neboť podání žalobkyně je nepochybně žalobou na vydání bezdůvodného obohacení; přitom nelze přihlížet k tomu, že příčina vzniku tvrzeného neoprávněného majetkového prospěchu záležela v rozhodování navrhovatele o sporu podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Ze starší judikatury týkající se kompetenčních sporů o rozhodování ohledně nároků na vydání bezdůvodného obohacení lze odkázat např. na navrhovatelem citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 12. 2001, sp. zn. 5 A 301/2001, kde byla shodně řešena obdobná situace bezdůvodného obohacení na straně účastníka (uživatele telekomunikační služby). Pravomoc rozhodovat o žalobě o vydání bezdůvodného obohacení tedy náleží soudu.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 3 pokračovat v původním řízení o podané žalobě, přičemž přezkoumá naplnění ostatních podmínek řízení, jak je mu uloženo o. s. ř., včetně místní příslušnosti k rozhodování ve věci.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2007

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu